

KUNGARNE

AF
JULES LEMAITRE.

(Forts. fr. föreg. nr.)

Å! Din röst .... dina ögon .... din mun! .... Vällusten af att smeka ditt hår, att hvilat mot ditt bröst, att känna dig vara min, min helt och hållet icke sant?
"Herman!"

Han fattade henne om de smala handlederna och höjde sig ner öfver henne, som låg bakhöjd på knä, öfver pannan med dess gloria af guldrödt hår, öfver ögonen af samma färg som en sjö, återspeglande strändernas bleka grönska, öfver de små vita tänderna, som lyste fram mellan de halffödda läpparna:

"Ser du icke, att jag är i behof af din kyss, och att du måste lösa mig från mitt löfte? Hvar och en, som såg oss, skulle ju taga oss för ett par älskande? .... Hvar för dottra vi oss? .... Är du icke redan förlofad i farisernas ögon genom hvad du gjort för mig? .... Frida, i min smartas namn, stöt mig icke bort från dig i dag!"

Hon drog sig undan med en rörelse, framkallad af ungdomlig instinkt, men hvarest hennes vilja icke längre hade någon del. Hon lossade mildt Hermans händer och betraktade det bleka, sorgsna, nedåt afsmalnande ansiktet med dess fina by, raka ögonbryn, födelsemärket vid kinden, den nervösa munnen och underläppen, som sköt fram en smula och krusad af små veckor. Hon tyckte, att hon såg allt detta för första gången, och hon förstod, att det var detta hon älskade —

Hon gjorde en ansträngning att påminna sig, hvar de voro, och kom då plötsligt ihåg, hvad hon lofvat Avdotja. Och fastän Avdotja nu tyckte henne vara så långt borta, och hon såg, att hon måste fullgöra sitt löfte, så hade hon ändå på samma gång skulle ensamt och för alltid få rå om den man, som hon dyrkade. Och i det sålunda en smula kvinnlig list blandade sig i moiståndet af hennes kyskhets och måhända plötsligt väckta svartsjuka mot prinsessan, skulle hon icke själv kunna säga, om hon begagnade sig af denna list för att tillfredsställa sin kärlek eller uppfylla sin plikt sådan den föreskrifvis henne af den gamla revolutionsprästmannen.

"Herman," svarade hon, "hela mitt hjärta tillhör er, och jag är en tjänarinna, men om ni älskar mig, så begär icke detta."
"Jag älskar dig och vill kalla dig min. Är du icke min rätta hustru, min sja och mitt hjärtas makta? Tyvlar du på mig? Vill du, att jag högtidligt skall svara dig ...."

"Nej, Herman. .... Men .... hur skall jag säga? .... Det förefaller mig, som om jag efteråt skulle kunna mig bunden vid dig genom något annat än min vilja, och att jag sålunda skulle tillhöra dig mindre fritt .... Och dessutom .... du sade nyss, att vi dolja oss som brottslingar — för att kunna vistas här, bedrår jag min grandonkel, som tror mig vara hos en vaninna, hvilken jag också tvingar att ljuga. Vi lefva redan i lög — det är mer än nog. Jag vill åtminstone icke lefva som förräderska, det skulle bringa oss olycka."

"Hon som du tänker på, Frida, skulle icke lida mera, om du vore min. Hon måste ju redan anse sig bedragen. Om det är sant eller icke, kommer för henne på ett ut."
"Men icke för mig, Herman. Hon må gärna hata eller till och med förakta mig, men jag vill icke underkastas mig att vara förnedrad i hennes tanke, men icke i min egen. Hvad hon tror, bekynnar mig föga; men jag håller på, att icke själv kunna mig för ringad inför henne."
"Ack, Frida, ni älskar mig icke!"

"Jo, jag älskar er, men jag kan icke vara prinsessans af Marburg föraktliga rival."
"Nej, ni älskar mig icke. Och detta nu, då jag icke längre har någon annan än er, då jag lösgjort mig från allt annat, då jag för er skull afstått från alla öfriga anledningar att efva. Ty, ser ni, jag är numera endast en stackars förtviflad, elskkommen varelse, i uppror mot sig själv, sin roll och sitt naturliga öde. Det blod, som flyter i mina ådror, är förmodligen utmatadt efter så många kungagenerationers öfvermått af högmot och handlingskraft, och jag släpar nu på tröttheten därpå. Jag kommer alltid, alltid att förbli olycklig. Å, hvad jag hatar, hvad de nämna min plikt! Hvad jag hatar mitt kungliga kall! Hvad jag hatar allt, allt i mitt lif, undantagandes dig!"

Lumpen, hvar skärm hade glidit ner, lämnade större delen af salongen i halfskymning, så att om Herman och Frida hade uppmärksamhet för något annat än sig själva skulle de utanför de månbelysta fönstren kunnat urskilja en otydlig mörk gestalt, som långsamt skred framåt.

Herman tystnade, tillintetgjord. Frida kände, att hon fört honom, dit hon ville, och sade, i det hon ratade upp sig:
"Är du riktigt säker på, hvad du säger? Bedrår du icke dig själv?"
"Ack nej!"
"Gud vare lof!" utbrast hon.

"Om du lider så mycket, är bote-målet lätt. Lamma allt detta, gör dig fri; var endast en människa, och du skall bli mer än en furste. Då först skall du upphöra att lida. Och tänk bara, hvilket föredöme och hvilken laxa — en furste, som drar sig tillbaka, därför att han insett, att det är omöjligt att regera utan att göra ondt! Därigenom skall du bättre tjäna den heliga saken än genom allt, hvad du kan försöka, om du bibehåller makten. Ty hvad en furste an må göra blir han aldrig annat än en skilfvakt för orättvisan. Och du skall bli lycklig, då du icke längre är ansvarig för det gamla samhallets vederstyggeligheter. Tänk bara! Är det icke oerhördt, att människorna som lefva krigspridda på jordens yta, icke efter tio tusen år kunnat lära sig, att alla lefva af henne, och att det är så skamligt olika deladt mellan hennes barn? — Hvad fruktar du för? Ack, den gamla samhällsordningen hindrar farre våldsbragder än den helgar orättvisor, den är alltså endast en lång, förfärlig villfarelse, och då alla dess delar hänga ihop, är det omöjligt att förbättra den. Den måste helt och hållet förnyas, och detta kan endast ske genom åsagelser sådana som vår eller genom omdömykliga våldsbragder af de utblottade massorna .... Du tror kanske, att det nya samhället icke skulle komma att bli bättre? Hvad vet du därom? Och afven om så vore! Hvar sin tur!"

— redan detta vore en rå formel af rättvisa .... Men jag har förtroende till den nya världen skall bli bättre, därför att den blir anordnadt. Jag kan icke förklara det för dig, men jag har vännen, som veta och förstå .... Kom! vi skola göra det goda: vi skola lefva i naturens sköte, i kretsen af de ringe, bland hvilka de verkligt store finnas. Hvad mig betäffar, så har jag ända till den dag, då jag mötte dig, aldrig varit bättre eller lyckligare, än då jag lefde af mitt arbete och umgicks med folket .... Kom, kom, du skall ändligen känna glädjen af att vara fri och därigenom också broderligt stånd mot hela världen .... Och om jag icke kunnat tillhöra prinsen af Marburg, å, hur glädigt skall jag icke då tillhöra dig, min Herman! Sag, vill du?"

Det var hennes forna, af fantastiska griller narda själ, som fortfarande talade så från Fridas lidelsefulla läppar. Hon trodde sig hafva förlit sig till och sin kärlek, men hennes unga blod hviskade inom henne: "Jag älskar dig allena; och jag skall älska dig utan villkor, om du vill, ty nu är jag bösegrad. Jag älskar dig, afven som furste, och vore du också den högmotigaste af tyranner,

skulle jag alltså älska dig, ty jag kan icke annat."
Hon vågade icke säga det högt hon skulle varit rädd att häda därigenom. Och kanske tillstod hon icke heller annat för sig själv, att denna händelse talade i hennes hjärta .... men hon knäbjöde på nytt vid Hermans fötter, och i det hon kastade sina armar kring hans hals, drog hon honom stilligtande ner mot sina läppar .... I detta ögonblick inträdde en svartklädd kvinna genom dörren till terrassen.

Revolvern glänste matt i halfskymningen på det bord, där Avdotja Lataniel lagt den. Och smuttdigt smög sig prins Otto, lysten efter sinnesretelser, till det möte, där han väntades af jagarens dotterdotter ....

27.

Två dagar efteråt lastes i de Marburgska tidningarna:
"En fruktansvärd, tvåfaldig sorg har drabbat kroungahuset och hela Alfaniens."
"I går lördag, vid sextiden på morgonen, fann en trädgårdsmästare från Steinback i ett dike utmed vägen, som går längs utmed ytterstaden af Orsovaparken, liket af en ännu ung, högväxt man, klädd i jakttrakt. Han skyndade genast att underrätta byfogden i Steinbach, som telegraferade till Löwenbrunn. Poliskommissarierna, som begraf sig till platsen, åtföljda af gendarmar, igenkände offret för att icke vara någon annan än hans kunglig höghet prins Otto. Prinsen hade träffats af en kula, som trängt in under vänstra skulderbladet. Döden måste ha följt ögonblickligen."
"Spår af steg och nedtrampad gräs ledde till parkgränden. Andra spår förde därifrån tvärs öfver trädgårdens fram till uthusen. Det var tydligen där, som mordet blifvit begånget."
"Men förhördet först höfjagaren Gunther och hans dotterdotter Katha. De förklarade sig hvarken ha sett eller hört någonting.
"Han förut förhöra slotsfirman, en viss grevinnan Lejlof, som endast behott Orsova sedan några månader tillbaka och lefde mycket indraget därstädes. Huset var öde. Men i ett hörn af den stora salongen låg nedanför en soffa liket af hans kunglig höghet prins Herman, träffad af en kula i hjärtat."
"Grevinnan Lejlof hade försvunnit."
"Tillfrågade på nytt, upprepat jagaren och hans dotterdotter, att de icke visste något, att de, efter att afonen förut ha gått in i paviljongen, där de bodde, och som ligger ungefär hundra meter från slottet och femtio meter från uthusen, sedan icke lämnat sina sängar, och att intet buller underträdde dem, om, hvad som hänt. Emellertid ha de bägge två blifvit arresterade."
"Chefen för kungliga polisen har begett sig till Osova för att där skrida till en noggrann undersökning."
"Den djupaste hemlighetsfullhet omger denna hemska tittredelse. Vissa tecken låta likväl förmoda, att den eller de skyldige icke länge skola undandraga sig de påbörjade efterspauingarna. Men man förstår, att vi äro nödsakade till den djupaste tystlåthenhet."

"Man har ännu icke vågat meddela den gräsliga nyheten åt hans majestät konungen, som af en grym sjukdom, i förening med hög ålderdom, som bekant kvarhålls i sitt slott Löwenbrunn, dit också hans olyckliga söner nyligen begifvit sig."

28.

Några dagar efter hans ankomst till Löwenbrunn hade en andra slagattäck fullständigt uttröt den gamle kungens sista krafter, och sedan dess hade han setat liksom afskild från de lefvandes värld, med fjatrad tunga, förlamad lemms och försädd tankelöfma. Man hade med

alla möjliga hänsyn och förbindningar berättat honom händelserna i Marburg, riksförsamlingens arbeten, demonstrationen af den 1sta oktober och hvad därpå följde. Men han tycktes icke förstå, hvad man sade till honom. Endast då och då gjorde han sig utderrättad om lille Wilhelm's helse.
Han enda nöje var att åta: som en giupsk barnunge, och att, när det var vackert väder, låta föra ut sig i sin rullstol under träden i den stora alken. Där satt han och stirrade i timtal på de långa pelaraderna utmed slottets fasad, på de majestätiska bassinerna och allerna, gjorda för kungliga processioner, på de prunkande svängda balustrader och trappor, som susemellan förbundo de olika terrasserna, på den väldiga cirkeln af ädla marmorstoder, som blifvit förgyllt af solen eller strimmiga af damm och regn, på de djupa öppningarna till de höga allerna, som spridde sig likt strålarne i en stjärna, och i hvart midtpunkt den kolossala ryttarskuden af Herman II tronade. Han betraktade allt detta, den gamle kungen, som om han aldrig sett det för, säkerligen för att taga med sig i grafven synen af sin slakts uråldriga prakt, och stundom afbröt hans slöa extas af ett jättemerrop, gällt som ett litet barns skrik.

Han begärde endast högst sällan att få träffa sina söner prinsarne. Prinsessan Wilhelmina, hvarest sinnelag han kände vara mest öfverensstämmande med sitt eget, var den enda, hvarest sällskap han han tycktes följa nöje i.
Denna dag satt han inne i sitt rum, med benen insepta i filtar, och såg genom fönstret regnet strömma ner öfver Herman II's bronsaxlar och i en grädiskig slöja hölja den ståtliga församlingen af marmorstoder och de höga, uråldriga hackarna .... När Wilhelmina närmade sig, fann han henne blek och förstörd, att han skakade af sig sin slöhet, och en orolig blick upplifvade hans matta ögon.
Hon förstod honom.
"Det är icke om honom det är frågan, utan om andra båda söner."
Hon tveakde, sökte efter orden: "Det kan icke förtigas för er .... I hrad som hänt ...." Gud hem söker oss, min far ....
Gråten öfvervåldiga henne. Med ansiktet spändt af en våldsam ansträngning och ännu stapplande tunga, frågade den gamle: "Herman?"
Wilhelmina ville tala, men kunde icke .... Hon sjönk snyftande ner bredvid den gamle kungen.

Sjuklingens blick klarnade småningom; hans knotiga fingrar rörde sig långsamt på sidokarmarna af stolen, och ett doigt arbete började i hans förlamad lemmar — Under den oväntade stöten af en olycksbådande tanke hade hans sjaismaskineri åter kommit i gång; han hade med en uppfattad den möjliga olyckan som närvarande och verklig, och den rörelse, han darvid erfarit, hade meddelat åt hela hans varelse en fransande skälning, så att fassan för hvad han anade, åtföljdes hos honom af känslan af och den otrivliga glädjen öfver en smula återvunnen lifskraft.
Hans tungband började lösas, och han stötte fram:
"Således — är det — den värsta olyckan — som jag bör bereda mig på?"
Wilhelmina svarade icke.
Då sade gubben tydligt och klart:
"Under det nuvarande tillståndet i landet skulle till och med mina söners död kanske icke vara den värsta olyckan —"

29.
Redan följande dag presiderade Christian XVI i ministerrådet, sittande i sin sjekstol. Hans tillstånd hade förbättrats, han kunde röra fingrarna och nedre delen af armen, och fastän risten ännu var svag och tungan trög, talade han så, att han kunde göra sig förstådd. Det var framför allt

han starka vilja, uppväckt genom nödtvånget af en trängande plikt, som uppehöll hans dröende kropp.
"Gud präfvar mig, mina herar, och på alla sätt. I den tilllyckligt, där jag i vintur de den sista hvilan, har han lätit mig drabbas af de hårdaste slag, som kunna träffa en far och en kung, och man skulle kunna tro, att han endast uppskjutit min död och lätit mig behålla en skugga af lif, för att jag bättre skulle känna tyngden af hans mäktiga hand .... Men låt oss göra vår plikt."
Han lyckönskade general von Kersten till hans energi, suspenderad till tidningar, befälde att husundersökningar skulle äga rum hos ledarna för de olika revolutionära partier, till arrestering några af dem och konisgerade garisonen i Marburg tillits nya order.
Därpå förklarade han, att den nya Kammaren skulle väljas och sammankallas med kortast möjliga uppskof. "I betraktande af de olyckliga tiderna" gjorde han detta stora offer åt de "nya östererna" och ansåg det icke lampigt att begagna sig af sin suveränmakt för att göra om, hvad som utträttats af hans äldste son. Han skulle uppträda ått greve von Müllnitz att bilda en ny minister, och så snart denna minister vore tillsatt, skulle kungen öfvertaga till förmån för sin sonson.
I afvakten härfu följde han kraftigt den rättsliga undersökningen rörande "Orsovahistorien", hvarest hemlighetsfullhet försatte allmänheten i lidelsefull upphetsning. Kungen hade i början räknat på, att de båda prinsarnes död skulle, trots det att den ene varit missaktad och den andre blifvit impopulär, frambringa en häftig strömning af medlidande och förbittring, hvaraf kungadömet och de konservativa intressena kunde draga fördel. I själva verket erfor folket, sedan den första rörelsen lugnat sig, egentligen en känsla af allt uppslukande nyfikenhet och betraktade det dubbla mordet endast som en högst ovanlig skandehistoria, men, så som i sådana som kungen väntat af en annan känsla. Under fjorton dagars tid glömde hela Alfaniens de politiska och sociala frågorna och lämnade regeringen nästan helt och hållet i fred.
Vare sig af flentighet eller öfvertygelse hade kungen slagit fram hypotesen om en socialistisk komplot, och undersökningen bedrefs enligt denna förutfattade åsikt. Pakta tycktes i början tala därför. Men man kunde icke yppa dem för allmänheten, utan att på samma gång meddela denna vissa hemliga egendomligheter i de båda prinsarnes lif, eller offentligt anklaga statens fiender, utan att ge en antydning om deras offers privata svagheter. Kungen samtyckte utan tvekan till, att slöjan lyftes åtminstone till halften, öfvertygad, som han var, att ett högre intressé höjde honom att i detta fall trotsa hopens försämliga anmärkingar.
De Marburgska tidningarna offentliggjorde alltså tid efter annan följande notiser:
"Undersökningen af Orsova-affären har tagit ett stort skritt framåt. Vi hafva sagt, att slottet behoddes af en viss grevinnan Lejlof, som varit försvunnen sedan mordet. Det är nu konstateradt, att grevinnan Lejlof icke var någon annan än fröken Frida von Thalberg, hofvörken hos Hennes kunglig höghet prinsessan Wilhelmina. Prins Herman ha de för fröken voc Thalberg en särskild sympati, lätt förklarligt, då man tänker på, att den unga flickan var en släkting till markis Frauenlaub, prinsens förne guvernör, och att, sedan en brytning inträffat mellan henne och hennes grandonkel, prins Herman som träffat henne i Paris, där hon lefde tillsammans med sin mor, återförsonat henne med hennes gamle släkting och själf inför henne på hovet."
(Forts.)

ALLANLINIEN.

KONGL. POSTÅNGFARTYGEN:

VICTORIAN u. byggd 3 pr. 12,000 tons	VIRGINIAN u. byggd 3 pr. 12,000 tons
BAVARIAN dub. propol. 10,375 "	T. NISIAN " 10,375 "
IONIAN " 9,000 "	OSIRIDIAN " 9,000 "
PARISIAN " 9,000 "	PRETORIA " 9,000 "

Speciala bekvämligheter för tredje klassens passagerare.
Hytter för 4 och 6. Elektrisk belysning. God och välsmakad mat vid dukade bord.
Sjängkläder och matkårl, hvilka rengöras af botagens upppassare, tillhandahållas fritt.
Billigaste biljettpreiser till och från Amerika. Svensk-talande agent möter hvarje till Amerika ankommande ångfartyg, meddelande behöfliga råd och upplysning.
Skrif till eller besök närmaste Allan Linien's agent.
H. & A. ALLAN, Montreal, ELLIS & GROGAN, Calgary, Alt.
W. P. F. CUMMINGS, C. P. R. Winnipeg, Man. eller någon annan af botagens många agenter.
OBS. Alla C. P. R. Agenter i vestra delen af Canada utfärda biljetter för Allan Linien.

Atlantic Steamship Agency

representerar alla Atlantiska linier. Om ni ämnar sända efter anhöriga eller vännen, skrif till oss efter biljettpreis. Biljetter från alla skandinaviska hamnar till lägsta priser. Nuvarande biljettpreis från Skandinavien \$30.00, från Liverpool 27.00. Härvänd eller till

W. F. P. Cummings,
General Steamship Agent,
C. P. R. Office, WINNIPEG, MAN.

80,000 ACRES

godt jordbruks- och kreatersland i

Vestra Canada

Förelägenheten genom vårt land department från 1 Jan. 1902, tilltids datum uppgår till mer än **1,750,000 acres**
Den raska omställningen af detta rikliga land gör att det stiger raskt och snabbt i värde. **KÖP NU**
Vi hafva ännu kvar till salu 600,000 acres i ALBERTA och 200,000 acres i ASSINIBOIA och SASKATCHEWAN IIII
\$3.00 till \$7.00 pr acre
En sjuandedel kont. med 6 proc. ränt. resten i lika årliga 3% i löning.
Skrif efter kartor, fullständiga beskrifningar, etc.
Land Dept., SLER, HAMM ND & NANTON,
SPECIAL WINNIPEG, MAN.
En värdefull länan på omkring 41,000 acres i Södra Alberta. Valvattnad. Goka byggnader etc. Begär upplysningar.

Fria Helt Canada

Äro ännu tillgängliga i många delar af provinsen, såväl som i de angränsande distrikten i Assiniboia, och Saskatchewan.
Ekursionsstariffer för nybyggare till Vestra Canada erhållas på alla platser i Föränta Staterna tillsammans med alla upplysningar om huru att tillförsäkra sig en FRI FARM i det stora hvetedödslandet, om anhöllan därom insändes till Superintendent of Immigration, Ottawa Canada.
Skrif till hvilken som helst af regeringens agenter i Föränta Staterna eller
Commissioner of Immigration, WINNIPEG, MAN
eller
Superintendent of Immigration
OTTAWA, CANADA.

C. P. R. LAND

GODT LAD

hvärest Jordbruk lönar sig!

CANADA PACIFIC JÄRNVÄGEN

har utmärkt land till salu i de bästa trakter af Canadas Nordvest. Förfärdigt att lörenkla betalningssystemet har botaget antagit följande Summan å öpekillingen och räntan delas i 10 delar enligt nednästående tabell, den första inbetalningen göres vid köpet och den andra, ifall köparen genast bearbetar sitt land, två år efter köpet, den tredje tre år o. s. v. En person som ej odlar minst 16 acres det första året, är skyldig betala extra ränta det första året. Följande tabell visar de olika betalningarna å 160 acres pr år allt efter landets pris: Första inbetalningen å

60 acres a \$4.00 pr acre	95.85	och nio årliga inbetalningar af 80
do " 4.50 "	107.85	do do 90
do " 5.00 "	119.85	do do 100
do " 5.50 "	131.85	do do 110
do " 6.00 "	143.85	do do 120

I Manitoba och Sydöstra Alberta varierar priset mellan \$6.00 och \$10.00 per acre, beroende på läge och bekvämlighet. I Sydöstra Assiniboia och Södra Alberta \$1.50 till \$5.00 per acre, ranchland vanligen till det förstnämnda priset. I nordra Alberta samt Saskatchewan från \$4 till \$7.00 per acre. Dessa priser kunna när som helst ändras.
Om landet betalas till fullo på en gång gifves 10 pr. rabatt af den summa, som öfverstiger första vanliga inbetalningen 6 pr. räknas förfärdigt betaltning.
OBS! Om ni ej är i tillfälle att köpa land så skrif efter våra namn till ett HOMBSTEAD af 160 acres (129 tunnland).
C. P. R. Land Commissioner,
F T GRIFFIN
Skandinaviska bref besvaras på samma språk.

LAND

blir aldrig billigare än nu. 80,000 acres i sydöstra Saskatchewan, 300,000 acres i Alberta och 200,000 acres i Saskatchewan. Ett enda för tillkommande \$1000.00 per acre, på 100 acres till. Fördel och fördelaktiga skattor och om efter behöf. Fördel för att bygga upp ett förtäringssystem för jordbruk. Billiga krediter. Skrif efter karta och upplysningar till Grand Can. Land Co., 172 Wash. St., CHICAGO.